

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 sierpnia 2017r.

Sąd Okręgowy w Suwałkach III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Piotr Witkowski
Protokolant:	st. sekretarz sądowy Beata Dzienis

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 29 sierpnia 2017r. w Suwałkach

sprawy **P. P.**

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

w związku z odwołaniem P. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

z dnia 28 listopada 2016 r. znak (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje P. P. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 19 września 2016r. na stałe.

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. decyzją z dnia 28.11.2016r. odmówił P. P. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W uzasadnieniu decyzji wskazał na art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2016r. poz. 887), zgodnie z którym renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1) jest niezdolny do pracy;

2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;

3) niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b, pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a, pkt 10 lit. a, pkt 11-12, 13 lit. a, pkt 14 lit. a i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-3, 5 lit. a, pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Natomiast zgodnie z art. 58 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego, w myśl art. 57 ust. 1 pkt 2, uważa się za spełniony, gdy ubezpieczony osiągnął okres składkowy i nieskładkowy wynoszący łącznie co najmniej:

- 1) 1 rok - jeżeli niezdolność do pracy powstała przed ukończeniem 20 lat;
- 2) 2 lata - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 20 do 22 lat;
- 3) 3 lata - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 22 do 25 lat;
- 4) 4 lata - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 25 do 30 lat;
- 5) 5 lat - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat.

Ustęp 2 tego art. 58 stanowi zaś, że okres, o którym mowa w ust. 1 pkt 5, powinien przypadać w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy; do tego dziesięcioletniego okresu nie wlicza się okresów pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej lub renty rodzinnej.

Ustęp 3 tego art. 58 stanowi natomiast, że jeżeli ubezpieczony nie osiągnął okresu składkowego i nieskładkowego, o którym mowa w ust. 1, warunek posiadania wymaganego okresu uważa się za spełniony, gdy ubezpieczony został zgłoszony do ubezpieczenia przed ukończeniem 18 lat albo w ciągu 6 miesięcy po ukończeniu nauki w szkole ponadpodstawowej, ponadgimnazjalnej lub w szkole wyższej oraz do dnia powstania niezdolności do pracy miał, bez przerwy lub z przerwami nieprzekraczającymi 6 miesięcy, okresy składkowe i nieskładkowe.

Tymczasem komisja lekarska ZUS na posiedzeniu w dniu 23.11.2016r. uznała, że odwołujący się nie jest niezdolny do pracy.

Na podstawie dowodów dołączonych do wniosku, uznanych w wyniku przeprowadzonego postępowania Zakład przyjął za udowodnione 2 lata 2 miesiące i 24 dni okresów składkowych i nieskładkowych.

W odwołaniu od tej decyzji P. P. wniósł o jej zmianę i przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Wskazał, że jego dotychczasowe zatrudnienie na etacie zakończyło się z dniem 30.11.2016r., a przez cały okres trwania umowy (od grudnia 2014r.) w rzeczywistości przepracował około 5 miesięcy, a resztę przebywał na zwolnieniach i świadczeniach rehabilitacyjnych. Podniósł, że mimo, że dotychczasowa praca była pracą umysłową, to jednak wymagała od niego spędzania 8 godzin praktycznie w jednej pozycji (siedzenie przy biurku) i to powodowało u niego ciągle bóle i brak koncentracji, a tym samym brak wydajności w pracy. Zarzucał organowi rentowemu niewłaściwą ocenę jego stanu zdrowia. Jego zdaniem nie wzięto pod uwagę, że nawet siedzenie przy biurku jest znacznym obciążeniem jego kręgosłupa i organizmu, powodującym drętwienie rąk, nóg, bóle całego ciała. Schorzenie, na które cierpi powoduje, że nie jest w stanie wykonywać jakiegokolwiek pracy siedzącej oraz stojącej, ponieważ sprawia ona ogromny ból. Niezdolność do pracy wynika u niego głównie ze schorzeń kręgosłupa, co powoduje: odrętwienie kończyn górnych jak i dolnych, co za tym idzie brak czucia w palach obydwu dłoni i zimne nogi, codzienne poranne bóle głowy, które często narastają za dnia, problemy z oddychaniem przy dłuższym siedzeniu, ogromne bóle kręgosłupa w odcinku piersiowym, lędźwiowy oraz w okolicach garba. Ponadto jest nosicielem WZW typu B od dzieciństwa oraz cierpi na genetyczną chorobę recklinghausena która jest nieuleczalna, powodując nasilenie i przyczynę skoliozy. Jego zdaniem badanie przeprowadzone przez komisję ZUS w dniu 23.11.2016r. było pobieżne i nieadekwatne do jego stanu zdrowia.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. Podtrzymał podstawy skarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy w Suwałkach ustalił i zważył, co następuje:

Odwołanie należało uznać za uzasadnione.

Odwołujący się jest bowiem częściowo niezdolny do pracy i to na stałe. Tak mianowicie wynika z opinii biegłych sądowych, których opinie uzuskał Sąd w toku postępowania.

Pierwszą opinię sporządzili biegli lekarze sądowi z zakresu neurologii – dr n.med. R. Z., rehabilitacji medycznej - A. P. i medycyny pracy – D. M.. Po przebadaniu odwołującego się i przeanalizowaniu dokumentacji medycznej zgromadzonej w sprawie rozpoznali u niego: chorobę Recklinghausena postać skórna, stan po nieskutecznym operacyjnym leczeniu skoliozy piersiowo-łędźwiowej kręgosłupa - 2009r. - korekcji, stabilizację Th5-L3., 2010r.-rewizję spondylodezy i częściowe usunięcie stabilizatora i 2012r- usunięcie stabilizatora i spondylodezę Th3-7, zespół bólowy korzeniowy odcinka łędźwiowo- krzyżowego kręgosłupa i wirusowe zapalenie wątroby typu B od urodzenia. W związku natomiast z ich stopniem nasilenia zaopiniowali, iż powodują u odwołującego się trwałą częściową niezdolność do pracy zarobkowej od 16 roku życia. Biegli wskazali, iż odwołujący się od dzieciństwa miał stwierdzoną skoliozę piersiowo- łędźwiową kręgosłupa, która od 16 roku życia stopniowo się pogłębiała. Stwierdzili również zespół bólowy odcinka szyjnego kręgosłupa z promieniowaniem bólu do obu kończyn górnych, uczucie drętwienia rąk i nóg, które utrzymują się od 3-4 lat. Bóle nasilają się przy dłuższym staniu, siedzeniu, pochylaniu, chodzeniu, pracy fizycznej. Biegli stwierdzili widoczną rozległą pooperacyjną bliznę wzdłuż całego kręgosłupa, garb żebrowy po stronie lewej, pogłębione kifozy piersiowej, skoliozę piersiowo-łędźwiową, asymetrię klatki piersiowej. Widoczne są u niego również bardzo liczne podskórne guzki na tułowiu, kończynach górnych oraz pojedynczy guzek na głowie i szyi po lewej stronie. W trakcie badania biegli stwierdzili przeczulicę w okolicy łopatek oraz dołu pleców. U odwołującego się występuje także znaczne ograniczenie ruchomości odcinka łędźwiowo-krzyżowego kręgosłupa, Biegli stwierdzili również zespół korzeniowy obustronny z odcinka łędźwiowo-krzyżowego kręgosłupa. Ich zdaniem wszystkie stwierdzone dysfunkcje naruszają sprawność organizmu w stopniu istotnym i powodują trwałą częściową niezdolność do pracy zarobkowej. W przypadku odwołującego się przeciwwskazana jest praca w pozycjach wymuszonych, wymagająca długiego stania i chodzenia.

W wyniku zastrzeżeń organu rentowego Sąd dopuścił dowód z opinii drugiego zespołu biegłych lekarzy sądowych, w skład którego wchodził specjalista z zakresu neurologii – dr n. med. T. P. i medycyny pracy – K. G.. Biegli ci rozpoznali u odwołującego się: chorobę Recklinghausena postać skórna, przebyte nieskuteczne operacyjne leczenie skoliozy piersiowo-łędźwiowej kręgosłupa, zespół bólowy, korzeniowy i ubytkowy z odcinka l/s kręgosłupa i wirusowe zapalenie wątroby typu B. Zaopiniowali, iż stwierdzone naruszenie sprawności organizmu odwołującego się powodują trwałą częściową niezdolność do pracy od 16 roku życia. Biegli wskazali, iż odwołujący się jest leczony od dzieciństwa z powodu zmian skórnych na ciele i WZW typu B, skrzywienia kręgosłupa piersiowo-łędźwiowego. Był też leczony operacyjnie w 2009r., 2010r. i 2012r., ale bez efektów. Zdaniem biegłych stwierdzone u odwołującego się schorzenie kręgosłupa jest utrwalone i nie rokuje poprawy, a wręcz można liczyć się z pogorszeniem. Biegli stwierdzili, iż nastąpiło istotne pogorszenie stanu zdrowia odwołującego się w czasie zatrudnienia po usunięciu stabilizatora i w tym czasie wykonywaniu pracy wymagającej dźwigania i dłuższego siedzenia. Przeciwwskazana jest dla niego praca w pozycjach wymuszonych, wymagająca chodzenia i dłuższego stania, dźwigania

Sąd tymczasem podzielił obie opinie biegłych sądowych, gdyż zostały sporządzone przez specjalistów i są jednoznaczne w swojej wymowie. Jak zaś wypowiedział się Sąd Najwyższy choćby w wyroku z dnia 14.03.2007r. III UK 130/06 (Lex 368973), w sprawie o świadczenie rentowe to ustalenia biegłych lekarzy sądowych dostarczają sądowi wiedzy specjalistycznej, koniecznej do dokonania oceny stanu zdrowia osoby ubiegającej się o świadczenia rentowe, w tym rodzaju występujących schorzeń, stopnia ich zaawansowania i nasilenia związanych z nimi dolegliwości.

Podobnie wypowiedział się również Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12.01.2010r. I UK 204/09 (Lex 577813) i z 24.02.2010r. II UK 191/09 (Lex 590238). Sąd bowiem musi zawsze kierować się ustaleniami biegłych lekarzy sądowych, którzy posiadają w tym względzie specjalistyczną wiedzę.

Biegli wydając opinię w sprawie uwzględnili aktualny stan zdrowia odwołującego się i przekonywująco wywiedli, iż stopień naruszenia sprawności jego organizmu uzasadnia orzeczenie trwałej częściowej niezdolności do pracy. Mimo jednoznacznych opinii dwóch zespołów biegłych lekarzy sądowych, w których znaleźli się również biegli z zakresu neurologii z tytułami naukowymi doktora nauk, organ rentowy kwestionował ich ustalenia i konkluzje. Każdorazowo

domagał się powołania opinii z kolejnego zespołu biegłych lekarzy sądowych. Sąd na skutek zastrzeżeń organu rentowego do pierwszej opinii dopuścił dowód z nowej opinii biegłych. Jednak z uwagi na treść drugiej opinii, kolejne zastrzeżenia, powielające stanowisko wcześniejsze, oraz zawarty w nich wniosek o dopuszczenie dowodu z kolejnego zespołu biegłych lekarzy sądowych pominął. Przy dwóch bowiem jednoznacznych opiniach w zakresie rozpoznanych schorzeń, jak i oceny ich przebiegu i wpływu na zdolność odwołującego się do pracy, Sąd nie znalazł żadnych podstaw do dopuszczania dowodu z kolejnych opinii, bo być może będzie dla organu rentowego korzystna. W obliczu bowiem zgodnych dwóch opinii biegłych nie można było nie podzielić ich konkluzji.

Odwołującemu się należało więc przyznać prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy. Tak należało uczynić mimo, że częściowa niezdolność do pracy odwołującego się nie powstała w ściśle określonych okresach składkowych i nieskładkowych wskazanych przez art. 57 ust.1 pkt 3 ustawy o emeryturach o rentach z FUS. Należało bowiem mieć na uwadze, że - jak wynika z przytoczonych wyżej opinii biegłych sądowych - w trakcie okresów zatrudnienia odwołującego się nastąpiło u niego istotne pogorszenie stanu zdrowia w ramach tej samej częściowej niezdolności do pracy. Wówczas, jak wynika ze stanowiska Sądu Najwyższego wyrażonego z wyroku z dnia 06.08.2014r. II UK 513/13 ubezpieczony spełnia warunki określone w art. 57 ust. 1 pkt 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Takie stanowisko Sądu Najwyższego Sąd Okręgowy w sprawie w pełni zaś podziela. Odmienne przecież stanowisko prowadziłoby do pokrzywdzenia osób, które w dzieciństwie stały się niezdolne do pracy, a z racji tego, że nie są jednak całkowicie niezdolne do pracy, nie mogą mieć przyznanej renty socjalnej. Fakt tymczasem, że w trakcie okresów zatrudnienia odwołującego się nastąpiło u niego istotne pogorszenie stanu zdrowia, wynika wprost z opinii drugiego zespołu biegłych to stwierdzających. Wynika on również z pierwszej opinii biegłych, choć nie jest tak jednoznacznie sformułowany.

Uznać też należało, że odwołujący się posiada niezbędny okres składkowy i nieskładkowy do otrzymania renty. Jego niezdolność do pracy powstała przed ukończeniem 20 roku życia, więc niezbędny mu jest taki okres 1 roku, a posiada 2 lata i 2 miesiące.

Mając więc powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy na mocy art. 477¹⁴ §2 kpc, zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał P. P. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia złożenia wniosku o rentę, czyli od dnia 19.09.2016r., na stałe.

PW/mt